

เพลงใต้ ในบริบทใหม่: *ไอ พารา*

กับการสร้างความหมายใหม่ ให้สวนยางพารา (1)

การปรากฏตัวของวงดนตรีวัยรุ่นใต้กลุ่มที่ใช้ชื่อว่า “พัทลุง” ที่เปิดตัวด้วยเพลง “มหาลัยวู้ชน” ทำให้มีโน้ตที่เกี่ยวกับคำว่า “เพลงยอดนิยม” และ “อุตสาหกรรมเพลง” ของไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก

ยอดวิวใน YOUTUBE ที่สูงถึง 158 ล้านกว่าวิว (ตัวเลขวันที่ 14 กันยายน 2559) ชี้ให้เห็นว่า “มหาลัยวู้ชน” นั้นหาใช่เป็นแค่เพียงเพลงๆ หนึ่งเท่านั้น แต่มันได้ยกระดับตัวเองให้กลายเป็น “ปรากฏการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมเพลง” ที่ควรแก่การพิจารณาอีกด้วย

ยิ่งเมื่อเราพิจารณาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่ชุมชนซึ่งวงพัทลุง และสังกัดของเขาจำหลักอยู่ด้วยแล้ว เราก็จะยิ่งเห็นได้ชัดเจนว่า มหาลัยวู้ชน เป็นคลื่นลูกใหญ่ที่ก่อให้เกิดความกระเพื่อมในสังคมเศรษฐกิจและวัฒนธรรมว่าด้วยการกำเนิดและเติบโตของบทเพลง

ปรากฏการณ์ที่ว่า มีลักษณะอย่างไร อาจจำเป็นที่จะต้องพิจารณาวิเคราะห์กันบนฐานของการทำความเข้าใจและรู้จักความเป็นมาของวงพัทลุง และวงดนตรีวงอื่นๆ ในสังกัด “พาราอัสตมิวสิค”

วงพัทลุง ถือกำเนิดจากการรวมตัวของวัยรุ่นใน อ.ป่าบอน จ.พัทลุง กลุ่มหนึ่ง ภายหลังที่พวกเขาได้ไปสัมผัสกับเพื่อนรุ่นพี่ที่ชื่อ ทิวากร แก้วบุญส่ง หรือ “ไอ พารา” นักร้องเพลงใต้ที่เคยเล่นดนตรีตามผับบาร์ในจังหวัดภูเก็ตและออกอัลบั้มเพลงมาแล้วระหว่างเรียนเอกศิลปกรรมเปียโน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

วิถีคิดของไอ พารา นั้นน่าสนใจ เมื่อเขาเรียนจบปริญญาตรี ก็ตัดสินใจเดินทางกลับบ้านโดยไม่คิดจะสมัครงานสมัครการที่ไหน เขามาใช้ชีวิตในสวนยางเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป แต่เนื่องจากเคยออกอัลบั้มมาแล้ว เด็กวัยรุ่นอย่างเขาจึงได้ชื่อว่า

“ศิลปิน” เพราะมีผลงานเผยแพร่ชัดเจนในเวปไซด์ YOUTUBE สถานะเช่นนี้ แม้ว่าโอจะเป็นเพียง “เด็กในบ้าน” คนหนึ่ง แต่การกลับคืนบ้านของเขาก็กลับมาพร้อมกับสถานภาพใหม่ คือเรียนจบดนตรี และเป็นนักร้องเพื่อชีวิตเพลงได้

สถานภาพของโอดึงดูดเด็กวัยรุ่นแถวบ้านให้เข้ามาหา การสร้างกระท่อมในสวนยาง หรือที่เขาเรียกว่า “พาราฮัต” ก็คือการสร้างพื้นที่ให้เกิดแหล่งรวมตัวของวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของวัยรุ่นปักษ์ใต้ อยู่แล้วที่ชอบแยกตัวเองออกมาจากบ้านพ่อแม่ หรือครอบครัวใหญ่ สร้างกระท่อมสรวลเสเฮฮากับเพื่อนๆ กันเอง สำหรับการรวมตัวของเด็กวัยรุ่น ที่มีโอ พารา เป็นศูนย์กลาง เป็นการรวมตัวที่แตกต่างจากกระท่อมในสวนยางทั่วไป ที่นี้มีดนตรีเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่หม้อต้มน้ำกระท่อม หรือ 4x100

ตรงนี้เองที่ทำให้กระท่อมกลางสวนยางกลายเป็นค่ายเพลง หรือสำนักดนตรีในเวลาต่อมา

ผมเคยไปเยือนที่นี่ครั้งหนึ่ง กระท่อมในสวนยางถูกพัฒนาขึ้นอย่างสวยงามกว้างขวาง มีลานมีกระท่อมที่สื่อสารถึงความเป็นกลุ่มวัยรุ่นนักร้องแนวเพื่อชีวิตและร็อค (เราอาจดูได้จากสไตล์ตัวหนังสือที่ใช้แกะสลักบนเนื้อไม้จริง) พร้อมๆ กับคงไว้ซึ่งสไตล์แบบบ้านๆ ซึ่งปรากฏทั้งชื่อกระท่อม และการจัดแสดงข้าวของเครื่องใช้ที่สื่อสารถึงความเป็นท้องถิ่น

ล่าสุดโอ พารา กำลังก่อสร้างห้องสมุดพาราฮัต เพื่อเปิดเป็นพื้นที่กลางให้นักร่อนักดนตรีมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้นดังเช่นที่เขาเป็น คือ สามารถใช้ภาษาได้ดีในระดับหนึ่งจนสามารถแต่งเพลงเพราะๆ และประเมินความต้องการของตลาดเพลงแนวของเขาได้

ที่น่าสนใจก็คือ โอเล่าว่าจุดเริ่มต้นของพาราฮัตมิวสิก ของเขามาจากการที่เมื่อเด็กๆ วัยรุ่นสามารถออกซิงเกิ้ลเพลงของตัวเอง โดยไปให้ร้านคอมพิวเตอร์

วิธีคิดของโอ พารา นั้นน่าสนใจ

เมื่อเขาเรียนจบปริญญาตรี

ก็ตัดสินใจเดินทางกลับบ้าน

โดยไม่คิดจะสมัครงานที่ไหน

เขามาใช้ชีวิตในสวนยาง

เหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป

แต่เนื่องจากเคยออกอัลบั้มมาแล้ว

เด็กวัยรุ่นอย่างเขาจึงได้ชื่อว่า

“ศิลปิน”

ในท้องถิ่นจัดการแต่งเสริมเติมให้ พร้อมๆ กับออกไปสเตอร์ประชาสัมพันธ์ในเขตศูนย์กลางชุมชนเด็กๆ เหล่านี้ก็คิดว่าในสเตอร์ควรจะใส่สังกัดค่ายดนตรีเข้าไปด้วย โดยตั้งชื่อค่ายต่างๆ กันไป แล้วแต่ประสบการณ์และจินตนาการ แต่ทุกสเตอร์ทุกซิงเกิ้ลพวกเขาไม่ลืมคำว่า “พารา” เพื่อยืนยันว่าพวกเขามีต้นกำเนิดมาจากแหล่งเดียวกันนั่นก็คือ “เด็กสวนยาง (แห่งจังหวัดพัทลุง)”

ชื่อเหล่านั้นก็เช่น พาราเอ็นเตอร์เทนเมนต์ พารามิวสิก พาราฮัตการดนตรี และอื่นๆ อันแสดงให้เห็นว่า นักดนตรีสมัครเล่นเหล่านี้จินตนาการตัวเองบนฐานของการเลียนแบบศิลปินดังๆ ระดับประเทศ

ตรงนี้เองที่สำคัญเป็นอย่างมากในแง่ของเศรษฐกิจศาสตร์การดนตรี และการสวมความหมายให้กับพื้นที่ที่เรียกว่า “(สวนยาง) พารา” ■

